STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 02403

MAYN PEN

Clara Myers Dubin

•

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

קלערען מייערס דלבין

אין פאן

לאָס אַנדזשעלעס, קאַליפאָרניע
1963
100

געווידמעט מיינע טייערע קינדער:

ר ח ל

א ל י ש ע

נ ע מ י

ווערטער זיינען זאַכן;
און אַ קליינער
טראָפּן טינט,
פאַלנדיק ווי טוי
אויף אַ געדאַנק,
שאַפט עס דאָס,
וואָס מאַכט טויזנטער,
מעגלעך מיליאָנען —
צו דענקען.

(בייראָן)

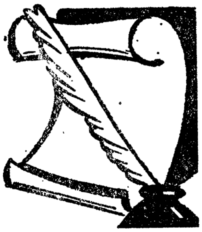

מיין כוונה ביים שרייבן איז ניט צו שפּילן זיך מיט ווערטער. דאָס שרייבן איז ביי מיר אַן אויסדרוק פון מיינע געדאַנקען און געפילן, פון מיין אינדיווידועלן צוגאַנג צו יידישע און אוניווערסאַלע ענינים.

אַ צאָל פון מיינע שריפטן זיינען געווען געדרוקט אין פאַרשידענע צייטונגען: „קאַליפאָרניע יידישע שטימע", „לאָס אַנדזשעלעס מיראָר-ניוס", „איוונינג אַוטלוק", „בעי סיטי סטאַר", „אַנטי-דעפעמיישאָן ליעג בולעטין" און „גאַרמענט וואָירקער".

אינהאַלט

פּאָעזיע:

דער קאַנאַריק 7
אונדזער זיידע 8
מוטער ערד 9
א תפילה 10
ים־ליד 11
תפילה־לאָזיקייט 12
ניי־יאָר 13
א געבעט 14
ניי־יאָר 15
מדינת ישראל 16
דער חלוץ 17
די קינדער־שיף 18
דער נגב 19
אַ דעמבן בלעטל 20
מיין ברודער, מיין פריינט 21
כוואַליעס און מענטשן 22
שטורעם 23
שיינקייט 24
דער פרילינג גייט 25

פּראָזע:

אונדזערע אייניקלעך 26
דער בלינדער בעטלער 27
די פרייד פון טיילן זיך 28
באַגריסונג צו דעם ל. א. קולטור־קלוב 29
קרבנות פון ראַדיקאַלער דערציאונג אויף דער יידישער גאס 30
אונדזער יידישע יוגנט 32
מיין אנטוישונג 33
זיי געהיט, מיין זון 35
זכרונות וועגן מיין זיידן 37

דער קאַנאַריק

אַ קאַנאַריק אין מיין צימער
דורכן פענצטער איז אַריין;
אַן איבעררעשונג פאַר מיר
פאַר אַ מאָמענט געווען.

אַהין און אַהער,
אויף טיש און אויף שטול,
איז דער קאַנאַריק
געשפרונגען, געפלויגן,
ווי ס'וואָלט עפּעס געזוכט
און ניט געקענט געפינען.

וואָס זוכסטו, ליב פייגעלע? —
האָב איך געוואָלט פרעגן.
פון וואַנען פאַרפלויגן?
און וואוהין איז דיין וועג?

אליין זיך געענטפערט
אויף פראַגע האָב איך:
פון אַ שטייגל, צופעליק,
איז דער קאַנאַריק אַרויס,
אויף דער פרייער וועלט
זיך פלוצלונג דערפילט.

אָבער פרעמד איז געווען אים
דער ברייט-בלויער הימל:
צו לאַנג איז דער קאַנאַריק
אין שטייגל געווען.
דער חוש פאַר פרייהייט
איז געטויטעט אין אים.

צוריק, דורכן פענצטער,
איז דער קאַנאַריק אַרויס,
צו זוכן דאָס שטייגל,
וואָס איז אים ליבער געווען...

אונדזער זיידע

אַ זקן פון ניינציק,
איז אונדזער זיידע היינט.

די משפחה פאַרזאַמלט,
צו באַגריסן דעם זיידן,
און ווינטשן אים פילע יאָרן
פון געזונט און פרייד.

אַ וועג אַ לאַנגן,
באַרג-אַרויף און באַרג-אַראָפּ,
מיט פריידן און ליידן —
ווי אַ מענטשלעך לעבן בכלל.

אַ פאַמיליע דערצויגן,
ניטאָ מיט וואָס זיך צו שעמען:
צוויי זין און זיבן טעכטער,
צו גאָט און צו לייט —
ווי ער זאָגט עס אַליין.

געקומען קיין אַמעריקע,
מיט איבער פערציק יאָר צוריק —
אַ באַלעבאַטישער ייד,
און אַ סוחר דערצו.

דאָ אין אַמעריקע,
דעם שיקזאַל פון אימיגראַנט
מיט געדולד געטראָגן אויף זיך.

די לעבנס-באַגלייטערין
פאַרלוירן זייער פרי,
און מיט קליינע קינדער
געשפּאַנט דעם שווערן וועג אַליין.

אויף דער עלטער —
אין אַ היים
פאַר עלטערע מענטשן
געפינט ער זיך איצט —
צו וועבן זיין לעבן
אַזוי לאַנג ווי באַשערט...

מוטער ערד

איך האָב מיין קאָפּ
צו דער ערד געבויגט —
און אַ טיפן קרעכץ
און אַ זיפץ דערהערט.

אַ שטיל קול
פון אַ פאַרוואונדעט הארץ
האָט מיט געבעט
און פיין גערעדט:

— מיין וועלט, אָ מענטש,
פאַרראַטן האָסטו!
ניט קריג, נאָר שלום
איז מיין באַפעל;

ניט פלעקן מיין ברוסט
מיט דיין ווארעם בלוט,
האָב איך דיך
אויף דער וועלט געבראַכט!

איך בין רייך און גרוים גענוג
פאַר דעם וואוילזיין
פון דער גאַנצער וועלט!

פאַרוואָס, אָ מענטש,
קאָנסטו ניט איינטיילן
מיין רייכטום,
וואָס געהערט צו דיר?!

אַ תּפילה

הער זיך איין,
אַלמעכטיקער גאָט,
צו מיין תּפילה,
וואָס פליסט פון אַ האַרץ,
אָנגעפילט מיט פּיין.

דיינע קינדער זיינען
פון גלייכן וועג אַראָפּ,
פאַרבלענדט פון האַס
און באַהערשט פון שרעק.

גיב זיי די חכמה
פון — „לעב און לאָז לעבן".
פיל אָן זייערע הערצער
מיט מענטשלעכער ליבע.

נעם אָן מיין תּפילה,
הימלשער פאָטער,
און פאַרהיט די וועלט
פון אונטערגאַנג!

ים-ליד

פאַרוואָס איז ים
מיר אַזוי ליב?

פאַר זיין ענדלאָזער ווייטקייט,
פאַר זיין פרייען גערויש,
פאַר זיין אייביקן אומרו,
פאַר זיין זוכן, פאַר זיין סוד.

ווען דער הימל איז בלוי,
און די לופט איז מילד,
דאַן טראָגן זיך די כוואַליעס
געמיטלעך און ווייך.

אַז דער הימל איז גרוי,
און די לופט איז שאַרף,
דאַן הויבן זיך די כוואַליעס
בייז און מיט פאַרדראָס.

מיט שוים אויף זיין ברוסט,
שטורעמט דער ים,
ווי אין אַ קאַמף
מיט דער גאָטהייט אליין...

דערפאַר איז דער ים
מיר אַזוי ליב,
ווייל אין זוכן, אין אומרו,
אין שטורעם, אין מילדקייט —
געפין איך אין אים
מיין אינערלעכן וועזן.

תפילה-לאָזיקייט

עס קומען מאָמענטן
אין מענטשלעכן לעבן,
ווען אַ תפילה פאַר עפּעס
רייסט זיך צום אויסדרוק,
נאָר שטום בלייבט די תפילה
אין דער טיף פון דעם האַרץ.

די שטומקייט איז פיינלעך,
ווייל קיינמאָל
האָבן די ליפּן
אַ תפילה געזאָגט.

שווער איז דאָס געמיט פאַר די,
וואָס די תפילה איז פאַרשטיקט,
און זיי צאָלן די שטראָף
פאַר תפילה-לאָזיקייט.

נ י י - י אָ ר

נאָך אַ יאָר פאַראיבער!
אַ יאָר פון וואונטשן און האָפענונגען.
די יאָרן, זיי קייקלען זיך
ווי כוואַליעם פון ים,
און פאַרשווינדן
אין דער אייביקייט.

מיר בענקען נאָך שלום,
נאָך זיכערקייט, ברידערלעכקייט!
אָבער די מעכטיקע
זוכן מער מאַכט —
און די וועלט באָדט זיך אין בלוט.

איז דאָס שטרעבן פון מענטשן
נאָך שלום און גליק
אַ קינדערשע האָפענונג בלויז?

ווידער אַ ניי יאָר!
מיר ווינטשן און האָפן
אויף אַ שענערער
און בעסערער וועלט!

וועט דער ליכטיקער חלום
ווען עס איז פאַרווירקלעכט ווערן?

אַ געבעט

הער זיך צו, מיין פאָלק,
צו דער שטימע
פון אַ פליכטלינג-קינד:
דער וועלט-אומגליק
פון נאַציזם מאָרד,
האָט מיך געלאָזט
אַליין אין דער וועלט.

ניט פרייד, נאָר ליידן,
ניט געזאַנג, נאָר טרערן
האָבן מיין לעבן אָנגעפילט;
אליין אין דער וועלט געבליבן!

גיב מיר אַ מאַמעס ליבע!
גיב מיר אַ זיכערע היים!
לאָז מיך האָבן
מיין קינדהייט,
איידער איך ווער אַלט!

נ י י - י אָ ר

די באַנייאונג פון דער נאַטור
ווידערהאָלט זיך יעדן יאָר.

דורות בייטן זיך:
דער עלטער דור
מאַכט פּלאַץ פאַרן יונגן.

אַ ניי יאָר קומט אָן
און ברענגט מיט זיך
נייע וואונטשן און האָפענונגען.

דער ציקל פון לעבן
דרייט זיך
און פאַרכישופט מיט גלויבן
אין דעם קאָלירפולן רעגנבויגן.

מדינת ישראל

א ליכטיקער שטערן
אויף דעם פינצטערן הימל
האָט זיך פייערלעך אַנטפּלעקט,
און די ליידנדע יידישע וועלט
מיט וואַרעמע שטראַלן באַלויכטן.

א היילונג פאַר די פיינלעכע וואונדן,
פאַר דעם גרויזאַמען חורבן.

פרייד, ווירדע און שטאָלץ
האָט זיך דערוועקט
ביי דעם פאָלק ישראל.

צום מזרח, צום אַלטן,
האָט דאָס פאָלק
זיך געלאָזט גיין.
איבער ימים און לענדער,
צום לאַנד פון די אבות.

באַנייען און אויפלעבן
דאָס אייגענע לאַנד,
און מיט דעם שוויים
פון זיין שטערן
עסן דאָס ברויט,
וואָס וועט באַדעקן
די פעלדער.

דער חלוץ

װער לעבט אויף
דאָס לאַנד פון ישראל? —
דער חלוץ, װאָס טרוימט,
אַקערט און זייט,
פאַרטיידיקט און װאַכט!

ער איז דער בויער
פון אַ נייַ ייִדיש לעבן,
באַגרינדעט אויף אַרבעט,
געװידמעט צו שטאָלץ.

ער איז דער כּוח
פון ייִדישן ישוב,
װאָס לעבט און בליט
אין לאַנד פון ישראל!

די קינדער-שיף

עס טראָגט זיך אַ שיף
צום ברעג פון חיפה;
אַ שיף פול מיט טרערן און פּיין.
אין אַן אינדזל פון רעטונג
האָט זי זיך פאַרוואַנדלט,
אין אַ וועלט פון פייער און בלוט.

פון דער ברענענדיקער וועלט
קינדער געזאַמלט —
אומגליקלעכע יידישע קינדער.
זייער יאָמער-געוויין האָט
דעם רויש פון די כוואַליעס פאַרשטילט.

די היימען פאַרניכטעט,
טאַטע-מאַמע פאַרשוואונדן
פון דער נאַצישער האַנט,
אָדער אין געפאַנג.

די קינדער —
ניט קלאָר איז זיי
אַלעם אַרום . . .
פאַרוואָס? —
אין די קינדערשע מוחות
קיין ענטפער ניטאָ!

פאַרוואָס? אָ, פאַרוואָס? —
גרויסע — געזינדיקט —
קליינע — באַשטראָפט! . . .

און עס טראָגט זיך די שיף
מיט אַ גלויבן אַ טיפן:
בויען אַ צוקונפט
פאַר דעם יידישן קינד.

דער נגב

פאַרלאָזט און פאַרטריקנט
איז דער נגב געלעגן
צוויי טויזנט יאָר;
קיין מענטשלעכע האַנט
האָט דעם באָדן באַרירט.

די מדבר־זון האָט די ערד געברענט,
שטורמישע ווינטן
האָבן פריי געהילכט,
און נאָמאַדן אויף קעמלען
איבער די זאַמדן געשפּאַנט.

געדולדיק האָט דער נגב
אויף זיין פאָלק געוואַרט —
וואָס איז צעזייט און צעשפּרייט
איבער גאָר דער וועלט.

און דער נגב האָט זיך דערוואַרט!
דאָס פאָלק איז געקומען
פון די פיר עקן וועלט;
צעגראָבן און באַוואַסערט,
פאַרזייט און צעגרינט.

די יידישע האַנט,
דער שוויים און דאָס ליד,
האָבן געמאַכט דעם נגב בליען,
און דאָס יידישע האַרץ
געמאַכט קלאַפּן
מיט שטאָלץ און מיט פרייד.

אַ דעמבן בלעטל

אַ דעמבן בלעטל האָט זיך אָפּגעריסן פון אייגענעם צווייג און איז פאַרטריבן געוואָרן אויף די פעלדער פון קאַלטע און בייזע ווינטן. פאַרטריקנט, פאַרוועלקט פון היץ, קעלט און אומוואַנדערן, האָט דאָס בלעטל זיך צוגעקייקלט צום שוואַרצן ים.

ביים ברעג פון ים איז אַ יונגע טשינאַרא געוואַקסן. די ווינטן שעפּטשען זיך מיט איר און צערטלען אירע צווייגן. פויגלען טאַנצן און זינגען לויב-געזאַנגען פאַר דער ים-פּרינצעסין.

דאָס וואַנדער-בלעטל האָט זיך צוגעטוליעט צום וואָרצל פון דער טשינאַרא און מיט טרערן און בענקשאַפט געבעטן פאַר זיך שוץ כאָטש אויף אַ ווייל.

— איך בין אַן אָרעם דעמבן בלעטל, איך בין געוואַקסן און זיך אויסגעהאָדעוועט אין מיין גרויזאַמען לאַנד. אליין, אָן אַ ציל, טראָג איך זיך שוין לאַנג פאַרטריקנט, פאַרוועלקט, אָן שוץ און אָן אַ שאָטן. נעם מיך אריין צווישן דיינע גרינע פרישע בלעטער — פיל מעשיות מיט חכמה און וואונדער האָב איך צו דערציילן.

— צו וואָס דאַרף איך דיך? — ענטפערט די יונגע טשינאַרא — דו ביסט אומריין און געל און צו מיינע פרישע בלעטער ניט קיין גלייכן. דו האָסט אַ סך זאַכן צו דערציילן? — ווער דאַרף דיינע מעשיות? איך בין שוין מיד צו הערן אפילו דאָס געזאַנג פון די פייגל . . .

געליבט פון דער זון — בלי איך; מיינע צווייגן פאַרשפּרייטן זיך אין דעם רוים, אונטערן הימל, און די כוואַליעס פון ים באַוואַסערן מיינע וואָרצלען. גיי זיך ווייטער, וואַנדער, איך וויל דיך ניט קענען!

(פון רוסיש — לערמאָנטאָוו)

מיין ברודער, מיין פריינט

מידער אוןליידנדער ברודער,
ווער זאָלסט ניט זיין —
זיי ניט באַטריבט!
זאָל אומרעכט און פאַלשקייט
באַהערשן די וועלט,
זאָל זיך גיסן אומשולדיק בלוט —
גלויב, עס וועט קומען אַ צייט,
פאַרשווינדן וועט האַס,
און ליבע וועט פאַרנעמען זיין אָרט.

ניט מיט דערנער-קראַנץ,
ניט מיט שקלאַפן-קייטן
אויף די הענט,
נאָר מיט פרייהייט,
פרייד און גליק,
וועט זי באַלויכטן
דעם מענטשנס וועג.

עס וועט קיין טרערן און תליות
אויף דער וועלט מער ניט זיין!
אַ, מיין פריינט,
עס איז קיין חלום!
דער ליכטיקער גליקלעכער טאָג,
איז ניט אַ קינדערשע האָפענונג בלויז!

קוק זיך אַרום:
עס דערגרייכט שוין די ברעגן.
די נויט אַזוי גרוים,
די נאַכט אַזוי שוואַרץ . . .

מיד וועט דער מענטש ווערן
פון פיין און פון קריג,
דערטרונקען אין זיין אייגענעם בלוט.

דאַן וועט די וועלט
מיט חרטה-געבעט
די אויגן אויפהויבן
צום אייביקן גייסט
פון גערעכטיקייט און ליבע.

(פון רוסיש — נאַדסאָן)

כוואַליעס און מענטשן

כוואַליעס קייקלען זיך
איינע נאָך די אַנדערע,
מיט שוים און מיט רויש.

מענטשן גייען דורך,
ווי ניט וויכטיקע מאַסן
איינע נאָך די אַנדערע.

כוואַליעס — זייער פרייהייט,
אין קאַלטקייט איז זיי ליבער,
ווי די זון־שטראַלן
אין אַ זוניקן טאָג.

מענטשן ווילן האָבן הערצער —
און וואָס?
זייערע הערצער
זיינען קעלטער,
ווי די כוואַליעס פון ים.

(פון רוסיש — לערמאָנטאָוו)

שטורעם

עס שטיקט!

אַן גליק און אָן פרייהייט.
די נאַכט אַזוי לאַנג . . .
אַ, שטורעם, אַנטפּלעק זיך!
דער בעכער איז פול
ביזן ברעג!

איבער די ברויזנדע כוואַליעס
גיב זיך אַ הויב!

איבער פעלדער
און וועלדער,
הויך גיב אַ הילך!

דער בעכער
פון מענטשלעכע ליידן
ביזן גרונט גיס אַרויס!

(פון רוסיש — ניקיטין)

שיינקייט

שיינע אויגן זיינען די,
וואָס ווייזן שיינע געדאַנקען.

שיינע ליפּן זיינען די,
וועלכע לאָזן אַרוים ווערטער,
וואָס שפּרינגען פון האַרצן,
ווי געזאַנג פון פויגלען.

שיינע הענט זיינען די,
וואָס טוען אַרבעט
ערלעך, מוטיק און מיט אמת.

(פון ענגליש)

דער פרילינג גייט

דער פרילינג גייט!
עס רופט, עס רייצט!
דאָס פרילינג קול
פון באַרג עס טראָגט זיך:
דער פרילינג גייט!

דאָס האַרץ — עס קלאַפּט.
און אויך פאַר מיר
דער פרילינג קומט!

און דער נאַכטיגאַל,
אין שטיל פון נאַכט,
טוט אויך פאַר מיר
זיך אין וואַלד צעגיסן:
דער פרילינג קומט!

דאָס האַרץ — עס קלאַפּט!
און דאָס ליד
רייסט זיך צום קלאַנג —
דער פרילינג גייט!
חלומות ברענגט!

פון דער ווייט וועט
מיין ליבסטער קומען, —
דער פרילינג גייט!

דאָס האַרץ — עס קלאַפּט!
און אויך פאַר מיר
דער פרילינג קומט!

(פון רוסיש)

אונדזערע אייניקלעך

די פרייד פון די באָבעס ווען אייניקלעך ווערן געבוירן — פאַר־וואָס? ווייל עס דערמאָנט זיי, ווען זיי אליין זיינען געווען יונגע מאַמעס. דאָס אוועקטראָגן זיך אין געדאַנק אין דער פאַרגאַנגענהייט און איבערלעבן נאָכאַמאָל דעם ציטער, די באַזונדערע ליבע פון אַ מאַמען צו אַ נאָר־וואָס געבוירענעם קינד — דאָס איז דער ענטפער פאַרוואָס די אייניקלעך זיינען אַזוי ליב די באָבעס.

דער וואונטש פון יידישע באָבעס איז, אַז די אייניקלעך זאָלן אויס־וואקסן פיזיש און גייסטיק געזונטע מענטשן און יידישע קינדער. זיי האָפן, די באָבעס, אַז דורך דער יידישער דערציאונגג זאָלן זיי זיין שטאַרק פאַרבונדן מיטן יידישן גורל; זיי זאָלן אינספּירירט ווערן צו טאָן וואָס עס איז נאָר מעגלעך פאַרן יידישן פאָלק בכלל און צוטראָגן זייער חלק צום אויפבוי פון מדינת ישראל; אַז זיי זאָלן זיין גוטע אַמע־ריקאַנער און העלפן אָפּהיטן די פרייהייט און די דעמאָקראַטישע פּרינ־ציפּן פון אונזער לאַנד און דאָס יידישע פאָלק וועט דורך דעם אויך אַ סך געווינען.

דער בלינדער בעטלער

איך האָב אים באַגעגנט יעדן פרימאָרגן, ווען איך בין געגאַנגען צו דער אַרבעט. אַ הויכער נעגער, פעסט געבויט, מיט צוויי אויסגע־לאָשענע אויגן, שפּאַנט ער לאַנגזאַם איבער דער אַכטער גאַס, פון איין עק גאַס צו דער צווייטער, טאַפּנדיק דעם וועג מיט אַ דיקן שטעקן אין איין האַנט און אין דער צווייטער האַנט האַלט ער אַ קעסטעלע, אין וועלכן די פאַרבייגייער וואַרפן אַריין קליינגעלט.

ער שפּאַנט מיט אַזאַ זיכערקייט און מיט אַן אויפגעהויבענעם קאָפּ און פייפט זיך אונטער אַ ניגון — אַ מענטש, וואָס לעבט אין אַ פינצטע־רער וועלט, באַרויבט פון דעם גליק צו זען די ליכטיקע שיין, די זון. דער אויסדרוק אויף זיין פּנים רופט ניט אַרויס קיין רחמנות צו זיך — פאַרקערט: זיין גאַנצער וועזן דריקט אויס אַ שטאַרקן ווילן צום לעבן.

בלינד און אַ בעטלער — אָבער לעבן וויל ער, אַפילו אין אַ פינצטע־רער וועלט.

וואָס פאַר אַ כח דאָס לעבן פאַרמאָגט! . . .

די פרייד פון טיילן זיך

איינער פון די עטישע פרינציפן אין אונזער תורה איז: צדקה, גערעכטיקייט.

וואָס מער מען טראַכט זיך אריין אין די ווערטער, אַלץ גרעסער און טיפער ווערט זייער באַדייטונג.

צדקה מיינט אַן אַקט פון גערעכטיקייט, פון יושר; עס מיינט אַוועקגעבן אַ טייל פון דעם, וואָס מען פאַרמאָגט און זיך טיילן מיטן צווייטן. אַזאַ אַקט איז אַ הויכע שטופע פון מענטשלעכקייט; דורך אַזעלכע האַנדלונגען דערפילט מען זיך דערהויבן און מען ווערט אַ שענערער מענטש.

אַזוי ווי טיילן זיך מיטן צווייטן דערהויבט דעם מענטשן צו שיינ־קייט און עטיק, דאַרפן מיר זיין דאַנקבאַר די מענטשן, וועלכע מיר העלפן, ווייל זיי גיבן אונדז די מעגלעכקייט צו דערהויבן זיך צו אַ הויכער מדרגה פון מענטשלעכקייט.

לאָמיר זיך דערהויבן צו די עטישע פרינציפן פון אונזער תורה, וועלן מיר כשר פאַדינען די מתנה, וואָס הייסט גליק . . .

באַגריסונג צו דעם ל. א. קולטור-קלוב

עס איז זייער אַ דערפרייענדיקע דערשיינונג, וואָס אין אַ צייט פון די פינצטערסטע טעג אין אונדזער געשיכטע, האָט זיך דערעפנט דער לאָס אַנדזשעלעסער יידישער קולטור קלוב.

אין אַ צייט, ווען אונדזער פאָלק פון יענער זייט ים, אין אייראָפּע, גייט אונטער פיזיש און גייסטיק; אין אַ צייט, ווען מען וויל אונדז אָפּווישן פונעם פּנים פון דער ערד און אויסלעשן דאָס פייער פון יידישן גייסט — איז אַ פרייד, וואָס עס בליען און וואַקסן ביי אונדז יידישע קולטור-אינסטיטוציעס; דאָס גיט אונדז אַ סך כּוח און גלויבן, אַז מיר לעבן און וועלן ווייטער לעבן.

געניסנדיק פון דער רייכער פּראָגראַם ביי דעם דערעפענונג-יום טוב, האָב איך ביי זיך געטראַכט: מיר, דער עלטערער דור, בויט און שאַפט אין יידישן גייסט, מיר האַלטן אָן די יידישע טראַדיציעס און היטן, אַז דער פלאַם פון יידישקייט זאָל ניט אויסגעלאָשן ווערן; אָבער נאָך אונדז? — וועט אונדזער יונגער יידישער דור אין אַמעריקע פאַר־זעצן, וועבן דעם פאָדעם ווייטער? וועט די יוגנט ניט פאַרשלונגען ווערן פון דער כוואַליע פון אַסימילאַציע? און וואָס פאַר אַ כּוח קאָן דאָס אָפּשטעלן?

איך גלויב, אַז עס איז פאַראַן אַזאַ כּוח. עס איז פאַראַן דער קוואַל, פון וועלכן די יוגנט און אויך אַ סך פון דעם עלטערן דור, קאָנען שעפּן זייער אינספּיראַציע און אָנהאַלט. דער קוואַל איז: יידישע נאַציאָ־נאַלע זעלבסטשטענדיקייט אין דעם אייגענעם לאַנד ארץ ישראל. דאָס איז די איינציקע טרייסט. אונדזער חלום פון איבער צוויי טויזנט יאָר וועט מוזן פאַרווירקלעכט ווערן. עס וועט געשאַפן ווערן אַ גייסטיקע בריק צווישן ארץ ישראל מיט די יידן פון אַלע אַנדערע לענדער איבער דער גאַנצער וועלט און די גאָלדענע קייט וועט זיך קיינמאָל ניט אי־בעררייסן.

(1944)

קרבנות פון ראַדיקאַלער דערציאונג אויף דער יידישער גאַס

דער פרייער ראַדיקאַלער געדאַנק, ווי פילע אַנדערע געדאַנקען, זיינען געבוירן געוואָרן פון איינצלנע מענטשן, גרויסע גייסטער. זיי האָבן דעם געדאַנק, אָדער די אידייע, געבראַכט אויף דער ערד. מענטשן האָבן דעם ראַדיקאַלן געדאַנק אויפגעכאַפּט און געפּרוּווט אים צופּאַסן צום לעבן, אים פאַר אַ גלויבן געמאַכט, אַ מיסיע פאַר דער מענטשהייט, אַלס דער־ציאונג ווען פאַר אונדזער יונגן דור; אַ נייע דערציאונג, אַ פרייע (פריי פון אַלץ), וואָס האָט בארויבט דעם מענטשן פון סענטימענטן, פון דער אַלטער מאָראַל, פון יום טובים, טראַדיציעס, פּאַטעטיש־רעליגיעזן אויס־דרוק און אַנשטאָט דעם אַלעם — כמעט גאָרניט געגעבן דעם אינגערן דור. פעלט עס אים טאַקע אויס, זוכט ער און געפינט עס אין דער פרעמד. איך וויל דאָ געבן אַ לעבעדיקע אילוסטראַציע:

לעבן מיר, ביי דער מאַשין, אין שאַפּ, זיצט אַ יונגע יידישע פרוי, אַן אַמעריקאַנער געבוירענע. זי איז היפּש אינטעליגענט, עקסטרעם ראַ־דיקאַל. אירע עלטערן, ראַדיקאַלע, האָבן איר געגעבן אַ העכסט פרייע, ראַדיקאַלע דערציאונג. זי ווייסט, אַז זי איז א יידיש קינד, אָבער אירע קינדער יאָרן און אויך די שפּעטערדיקע יאָרן, האָט זי פאַרבראַכט צווישן ניט־יידישע מענטשן.

די לופט אין שאַפּ איז אָנגעזאַפּט מיט קריסטמעס־גייסט (די מערסטע אַרבעטער זיינען קריסטן). אַט דערהער איך אַ טאָן פון אַ קריסטמעס קעראָל. איך הויב אויף מיין קאָפּ און דערזע, אַז אידיט — אַזוי הייסט די יידיש־אַמעריקאַנער ראַדיקאַלקע — זינגט דאָס, און ווען זי האָט פאַר־ענדיקט, פרעגט זי מיך ווי עס געפעלט מיר די מוזיק פון דעם ליד, און צי דענק איך ניט, אַז די קריסטמעס קעראָלס זיינען פראַכטפול, שיין און האַרציק. איך שטים מיט איר איין און זי איז זייער צופרידן. אַ פּאָר מינוט שפּעטער זאָגט זי מיר, אַז יעדן קריסטמעס גייט זי אין קירכע צו הערן די קריסטמעס קעראָלס. איך האָב אַ שמייכל געטאָן. וואָס פאַר אַן איראָניע!

איך האָב איר באַלד געפרעגט צי זי איז אַמאָל געווען אין אַ יידי־שער סינאַגאָגע, און צי זי האָט ווען געהערט יידישע געזאַנגען, ווי צום

ביישפּיל: כּל־נדרי, אָדער אַנדערע ניגונים. זי האָט אויפגעהויבן אירע בלויע אויגן אויף מיר און אין אַ טאָן אין וועלכן עס האָט געקלונגען אַ מין שולדיקייט, געענטפערט: „ניין, קיינמאָל. אָבער כּל־נדרי האָב איך געהערט שפּילן צו קאָנצערטן."

אַ יידישע טאָכטער, ראַדיקאַל דערצויגן, און בענקט נאָך רעליגיעזן אויסדרוק, — גייט אין קירכע יעדן קריסטמעס צו קוויקן זיך מיט די קריסטמעס קעראָלס.

וואָס באַטייט דאָס?

מיינט דאָס ניט, אַז דער ראַדיקאַליזם האָט דער נשמה גאָרניט גע־געבן? מיינט עס, אַז כּדי צופרידנצושטעלן די נשמה דאַרף מען זוכן ערגעץ אַנדערש, אין פרעמדע לאַגערן?

עס איז שוין לאַנג צייט, אַז אונדזערע ראַדיקאַלע עלטערן זאָלן זיך ערנסט פאַרטראַכטן וועגן דעם וויכטיקן פּראָבלעם און אָננעמען אַן אַנ־דער שטעלונג צו דער דערציאונג פון אונדזער יונגן דור.

אונדזער יידישע יוגנט

די פּראָבלעם פון אונדזער יידישער יוגנט קאָן מען פאַרגלייכן צו דער פראַגע פון היילן אַ קראַנקן קערפּער. איידער מען געפינט אויס די רפואה, דאַרף מען צוערשט אונטערזוכן דעם קראַנקן, שטעלן אַ דיאַגנאָז און אויסגעפינען פון וואָס דער קראַנקער ליידט. דאָסזעלבע דאַרף אויך אָנגעווענדט ווערן בנוגע אונדזער יוגנט: מיר מוזן פאַר אַלעמען אויס־געפינען די אורזאַך פאַרוואָס אונדזער יוגנט גייט אַוועק פון אונדז.

מיין מיינונג איז: ערשטנס, דער יידישער אינפעריאָריטעט־קאָמפּ־לעקס; צווייטנס, אונדזערע מעטאָדן פון דערציאונג, און דריטנס, די שפּראַך־פּראָבלעם.

אַנטיסעמיטיזם איז איינער פון די גרונט־אורזאַכן, וואָס שאַפן אַן אינפעריאָריטעט־קאָמפּלעקס ביי דער יידישער יוגנט, וועלכע שעמט זיך צו זיין אַ טייל פון אַ פאָלק, וואָס די וועלט האַסט און פאַרפאָלגט. די יוגנט וויל פון זיך אַראָפּוואַרפן דעם שאַנד־פלעק און דערווייטערט זיך דעריבער פון יידישקייט.

די יידישע יוגנט פייערט ניט די יידישע ימים טובים, רופט זיך ניט מיט קיין יידישע נעמען, קוויקט זיך מיט דער ליטעראַטור, מוזיק און קולטור פון פאַרשידענע פעלקער, אָבער ניט מיט אירע אייגענע קולטור־אוצרות.

אין קורצן: די יידישע יוגנט אונדזערע וויל אַרויס פון איר אייגע־נער הויט, ווייל זי איז ניט יידיש־באַוואוסטזיניק. אָט־דעם באַוואוסט־זיין דאַרף די יוגנט קריגן אין איר היים־סביבה, אין דער יידישער שולע — מאַכט ניט אויס וואָס פאַר אַ כאַראַקטער די שולע זאָל ניט טראָגן. דאָס וויסן וועגן זיך, וועגן דער פאַרגאַנגענהייט, קעגנוואַרט און די צוקונפט אַלס יידיש פאָלק, וועט אויפהויבן ביי דער יוגנט די יידישע פערזענלעכקייט אַלס מענטש און ייד צווישן אַנדערע פעלקער. מיר דאַרפן זען, אַז אונדזער יוגנט זאָל זיך אָנהויבן פאַראינטערעסירן מיט דער יידישער קולטור, פון די אַלטע צייטן ביז היינט.

עס איז אַן אָנגענומענער פאַקט, אַז מען קאָן דערגרייכן די בעסטע רעזולטאַטן דורך לערנען אויף דער מוטער־שפּראַך. מיר ווייסן, אַז די מוטער־שפּראַך פון דער אַמעריקאַנער יידישער יוגנט איז ענגליש, מוזן מיר דעריבער באַקענען און דערנעענטערן אונדזער יידישע יוגנט צו אונדזערע קולטור־אוצרות אויף דער שפּראַך, וואָס זיי פאַרשטייען אַם־בעסטן. און אויב דאָס איז דער מיטל צו דערגרייכן דעם ציל — לאָמיר דאָס טאָן!

מיין אַנטוישונג

פון דעם ערשטן טאָג וואָס איך בין אריינגעקומען אין דעם לאַנד אַמעריקע; פון דעם מאָמענט, וואָס איך האָב דערפילט אונטער מיינע פיס דעם באָדן פון אַן ערד, וואָס איז מיר פרעמד — האָב איך דערפילט, אַז מיין לעבן איז איבערגעבראָכן געוואָרן.

איך האָב פאַרלאָזט דאָס לאַנד, וואו איך בין געבוירן געוואָרן, אויסגעוואקסן, געלערנט, אָנגעהויבן צו פּלאַנירן פאַר דער צוקונפט, געווען פול מיט טרוימען, ווי איך וועל בויען מיין לעבן — האָב איך איצטער, ביים אריינקומען קיין אַמעריקע, דערפילט אַ גרויסע אַנטוישונג.

אין אַלגעמיין איז דאָס לעבן פון אַן אימיגראַנט אין אַ נייעם לאַנד אַ צעבראָכענער; איך האָב די ניט-גאַנצקייט דערפילט נאָך שאַרפער ווי אַנדערע אימיגראַנטן.

די ערשטע עטלעכע יאָר אין אַמעריקע האָב איך געלעבט אין שטענדיקער בענקשאַפט נאָך דעם לאַנד פון מיין געבורט, רוסלאַנד, און נאָך מיין פאַרגאַנגענהייט. דאָס נייע לאַנד מיטן נייעם לעבנס-שטייגער האָט מיך ניט צוגעצויגן, ניט פאַרכאַפּט. עס האָט געבלאָזן אַזאַ קאַלטקייט, אַזאַ פרעמדקייט.

עס זיינען אַוועק פיר יאָר. דורך דער צייט האָב איך זיך באַגעגנט מיט אַ קרייז פון רוסישע אימיגראַנטן — רוסן און אידן, וועלכע האָבן געאַרבעט לטובת דער רוסישער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג און צו העלפן דעם רוסישן פאָלק ארונטערצוואַרפן די צאַרישע מאַכט. איך האָב מיטן גאַנצן פייער פון מיין נשמה זיך אריינגעוואָרפן אין דער באַפרייאונג-באַוועגונג פון רוסלאַנד.

נאָכדעם ווי איך האָב דאָ אָפּגעוואוינט פיר יאָר, האָב איך ענדלעך באַשלאָסן צו פאַרלאָזן אַמעריקע און זיך צוריק באַזעצן אין רוסלאַנד. איך האָב געבויט גאָר געהויבענע פּלענער: ווי אַ געענדיקטע רוסישע לערערין, האָב איך געהאָפט צו ווידמען זיך צו לערנען מיט קינדער. איך בין אויך געווען גרייט צו דינען דעם אידעאַל פון באַפרייאונג ווי צו אַ גאָט.

ווען איך בין אָבער געקומען קיין רוסלאַנד, בין איך שטאַרק אַנטוישט געוואָרן. דעם דרוק און די פאַרפאָלגונגען אויף די יידן האָב איך ממש ניט געקאָנט איבערטראָגן, באַזונדערס איצט, נאָך דעם, ווי איך האָב געלעבט אין אַמעריקע, וואו דער ייד איז אַ גלייכבאַרעכטיקטער בירגער און קען געניסן פון אַלע פרייהייטן ווי יעדער איינער.

איך דערמאָן זיך אין איין אינצידענט, וואָס האָט מיך אין יענער צייט אינגאַנצן אויסגעניכטערט פון מיין פאַרשכורט זיין, פון דעם אָפּיום, וואָס האָט געהייסן: רוסישער פּאַטריאָטיזם. דער אינצידענט

איז געווען אַ פיינלעכער און איך האָב דערפון שטאַרק געליטן גייסטיק, אָבער דאָס האָט מיר געהאָלפן זיך אויסקורירן פון מיין רוסישן פּאַטריאָ־טיזם.

פּאַסירט האָט עס לעבן דער שטאָט טשערקאַס, די שטאָט פון וואַ־נען איך קום. אין דעם געגנט איז געווען אַ סאָסנאָווער וואַלד, וואו טו־בערקולאָז־קראַנקע פלעגן קומען פאַרן זומער און אַ דאַנק דעם האָבן זיי שפּעטער געקענט לעבן אין שטאָט אום ווינטער. דער וואַלד איז געווען אָפן פאַר יעדן איינעם, אָן דיסקרימינאַציעס. לעבן וואַלד איז געווען אַ דאָרף, וואו די קראַנקע פלעגן וואוינען, אָבער דעם טאָג האָבן זיי פאַרבראַכט אין וואַלד. האָבן יידן זיך געמעגט געפינען אין וואַלד, אָבער אין דאָרף האָבן זיי ניט געטאָרט וואוינען. איז וואָס־זשע טוט מען? פלעגן די יידן צוזאַמענקלייבן יעדן יאָר אַ גרויסע סומע געלט און עס דערלאַנגען דעם גובערנאַטאָר אַלס כאַבאַר, און מען פלעגט שוין דערלויבן די יידן צו וואוינען אין דאָרף דורך די זומער חדשים.

דעם זומער, ווען איך בין געקומען קיין רוסלאַנד, איז דער דע־מאָלטיקער גובערנאַטאָר געווען אַזאַ אַנטיסעמיט, אַז מ׳האָט אים ניט געקענט אונטערקויפן מיט קיין שום סומע געלט, און ער האָט ניט גע־וואָלט געבן די יידן די דערלויבעניש צו וואוינען דורכן זומער אין דאָרף.

איך געדענק, אַז יענעם ווינטער זיינען אַ סך קראַנקע יידן אויסגע־שטאָרבן אין שטאָט, ווייל זיי האָבן מער ניט געקענט געניסן פון דער פרישער וואַלד־לופט, וואָס האָט זיי אָנגעהאַלטן ביים געזונט.

אָט־דער טרויעריקער אינצידענט האָט מיך אויסגעניכטערט . . . אין יענע צייטן בין איך געווען ווייט פון יידישן נאַציאָנאַליזם און פון יידישער באַוואוסטזיניקייט, ווייל איך האָב געגלויבט, אַז די רעוואָלו־ציע וועט אַלעם פאַרענטפערן. ווי עס זעט אויס, האָב איך אָבער אומ־באַוואוסטזיניק רעוואָלטירט קעגן די פאַרפאָלגונגען אויף יידן. איך האָב דאָס ניט געקאָנט אַראָפּשלינגען; איך האָב זיך דערפילט טיף באַ־לייריקט און איך האָב באַשלאָסן, אַז איך קאָן מער ניט אַרבעטן פאַר דער רוסישער רעוואָלוציע.

אַן אַנטוישטע, אַ גייסטיק־פאַרוואונדעטע און מיט אַ סך פראַגעס צו זיך אליין — ווי אַזוי איך זאָל ווייטער אָנגיין מיט מיין לעבן — האָב איך זיך צוריק אומגעקערט קיין אַמעריקע, וואָס סימבאָליזירט מיט זיך די ווערטער פון עמא לאַזארוס, וואָס זיינען אויסגעקריצט אויף דער פרייהייט־סטאַטוע:

„גיב מיר די מידע, די פאַרפאָלגטע,
וואָס זוכן צו אָטעמען פריי...״

זיי געהיט, מיין זון

די שעה האָט געשלאָגן, מיין זון מוז גיין אין מיליטער-דינסט. די פאַראייניקטע שטאַטן פון אַמעריקע איז אריין אין קריג.

מיט אַ שווערן געמיט האָב איך גרייט געמאַכט מיין זון אין וועג אריין. עס זיינען געקומען פריינט און משפחה זיך געזעגענען מיט אים; די שטימונג ביי אַלעמען איז געווען אַ געדריקטע, אָבער קיינער האָט עס ניט ארויסגעוויזן.

אויף מאָרגן, זיבן אינדערפרי, זיינען מיר, איך מיט מיין זון אלישע, שוין געווען אויף דער באַן-סטאַנציע, פון וואַנען די רעקרוטן זיינען צע-שיקט געוואָרן צו פאַרשידענע פונקטן. נאָך אַ פּאָר שעה וואַרטן, איז די באַן אָנגעקומען. עס איז געוואָרן זייער אומרואיק. מען האָט זיך אָנגעהויבן געזעגענען. די גרעסטע צאָל מענטשן זיינען געווען קריסטן — און קריסטן וויינען ניט אַזוי שטאַרק ווי יידן . . . זייענדיק אַ יידישע מאַמע, וואָלט איך, ביים געזעגענען זיך מיט מיין זון, געדאַרפט, נאַ-טירלעך, ארויסברעכן אין אַ גרויס געוויין, — עס איז אָבער אַזוי ניט גע-שען. איך בין געווען ווי פאַרשטיינערט, איך האָב מיין האַרץ איינ-געשמידט אין אייזן; עס האָט מיך געקאָסט אַ סך געזונט זיך איינ-צוהאַלטן און ניט ארויסברעכן אין אַ געוויין. איך האָב אָבער ניט גע-וויינט, ווייל איך האָב ניט געוואָלט ווי-טאָן מיין זון. איך האָב גע-וואָלט, אַז ער זאָל אַוועק פון מיר אַ מוטיקער, אַ שטאַרקער און צו קענען באַגעגענען דאָס נייע לעבן אָן שרעק.

מיינע אָפענע ליידן וואָלטן אים ווי געטאָן און צעבראָכן זיין גע-מיט — האָב איך אין זיך מיין געוויין דערשטיקט. איך האָב אים גע-טרייסט, דעם זון מיינעם, און אים געגעבן האָפענונג, אַז ער וועט אינ-גיכן קומען צוריק אַהיים אַ געזונטער. איך האָב געקושט און געדריקט זיינע ציטערנדיקע הענט צו מיין האַרצן.

„זיי געהיט, מיין זון," — זיינען געווען מיינע לעצטע ווערטער צו אים. די באַן האָט זיך אַ ריר געטאָן און אַוועק איז מיין זון זיך גרייטן פאַר דעם קריג. די געבליבענע אויף דער באַן-סטאַנציע, ווישנדיק זיך די אויגן, זיינען אַוועק יעדער אויף זיין וועג.

איך האָב אליין ארויסגעבאַגלייט מיין זון און אליין בין איך געבליבן נאָך דעם ווי ער איז פאַרשוואונדן פון מיינע אויגן. איך האָב טיף אָפּ-געזיפצט און זיך אַוועקגעזעצט אויף אַ באַנק; איך האָב שוין מער ניט

געקענט שטיין אויף מיינע פיס. מיינע טרערן, וואָס האָבן די גאַנצע צייט זיך געריסן פון מיינע אויגן, האָבן איצט מיט אַמאָל אַ פלייץ גע־טאָן אין אַ גרויסן שטראָם. איצטער, האָב איך געטראַכט, קאָן איך זיך שוין אויסוויינען . . . איך האָב צוביסלעכווייז זיך באַרואיקט און בין אַוועק אהיים.

אריינקומענדיק אין הויז אריין האָט אויף מיר אַ שלאָג געטאָן אַזאַ פוסטקייט, אַז מיין גאַנצער קערפּער האָט אויפגעציטערט. איך האָב זיך אַוועקגעזעצט, ווי איך וואָלט געווען פּאַראַליזירט. אין מיין גע־דאַנק איז ווי אַ פּאַנאָראַמע דורכגעלאָפן דאָס גאַנצע לעבן פון מיין זון; אַ לעבן פון בלויז ניינצן יאָר. פאַר מיינע אויגן זיינען אויפגעשוואומען פאַרשידענע מאָמענטן אין זיין לעבן, זינט ער איז געווען נאָך אַ ברע־קעלע, און פון דער צייט ווען ער איז עלטער געוואָרן. פאַרשידענע צו־פאַלן — גוטע און שלעכטע, פריילעכע און טרויעריקע. שווער איז מיר געווען ביז איך האָב דערלעבט צו זען אים אַ ניינצן יאָריקן . . .

איך האָב אָנגעהויבן זיך אַרומקוקן אין הויז, ווי איך וואָלט עפּעס געזוכט. מיינע אויגן זיינען געפאַלן אויף אַ ביכער-שראַנק. דורכן גלאָז האָט ארויסגעקוקט אַ ניט-פאַרענדיקטע פיגור פון בעטהאָווען — אַ סקולפּטור, וואָס מיין זון האָט געמאַכט. עס האָט זיך מיר אויסגעדאַכט, ווי די פיגור וואָלט פרעגן: — „ווען וועט מען מיך פאַרענדיקן?"...

יאָ, אַלעם איבערגעריסן . . . ניט פאַרענדיקט . . . אין די סאַמע בליענדיקע יונגע יאָרן, ווען מען שטרעבט, מען האָפט אויף אַ צוקונפט — אַלעם האָט ער אָפּגעשטעלט און איז אַוועק אויף אַ לעבן פון ליידן און וואו עס הערשט דער טויט . . .

איך האָב אין דעם מאָמענט אַ טראַכט געטאָן וועגן די מיליאָנען מאַמעס פון דער גאַנצער וועלט, וועלכע פילן און טראַכטן וועגן זייערע זין פונקט ווי איך, און ווי איך וואָלט געהערט זייערע לעצטע ווערטער, דיזעלבע ווי מיינע: — „זיי געזונט, מיין זון!" . . .

זכרונות וועגן מיין זיידן

מיין זיידע האָט געוואוינט אין אַ דאָרף, נישט ווייט פון דער שטאָט, וואו מיין משפחה האָט געלעבט. ער פלעגט עטלעכע מאָל אַ יאָר קומען צו אונדז פאַרברענגען מיט דער משפחה.

איך קאָן נישט פאַרגעסן יענע ווינטער-אָוונטן, ווען מיר פלעגן זיך צוהערן צו די פאַנטאַסטישע געשיכטעס, וואָס דער זיידע פלעגט אונדז דערציילן. דאָס זיינען געווען מעשיות פון זיינע איבערלעבונגען אין מיליטער-דינסט. מיר, די אייניקלעך, פלעגן זיך ארומזעצן ארום זיידן ביי דעם אויוון, וואָס זיין פייער האָט אונדז באַלויכטן און געוואַרעמט. דעם זיידנס מעשיות זיינען געווען אַזוי אינטערעסאַנט און שרעקלעך, אַז מיר זיינען אַלע געזעסן ווי פאַרכישופט.

דער זיידע האָט געלעבט אין דער צייט ווען אין רוסלאַנד האָט גע-הערשט דער גרויזאַמער צאַר, ניקאָליי דער ערשטער. אין יענע צייטן האָט די צאַרישע מאַכט גענומען יונגע יינגלעך, וואָס זיינען געווען כמעט קינדער און זיי געשיקט אין דער ארמיי, וואו זיי האָבן געדאַרפט דינען פינף און צוואַנציק יאָר. די יידישע יינגלעך, וואָס האָבן נישט געוואָלט גיין דינען אין דער ארמיי, האָט מען געכאַפּט אין די גאַסן און אין די באַ-העלטענישן אין די הייזער און מיט געוואַלד זיי פאַרשיקט אין דער ארמיי.

מיין זיידע האָט זיך פרייוויליק אָנגעשלאָסן אין דער ארמיי. נאָך זיין בר-מצווה האָט ער פאַרלאָזט די הויז פון טאַטע-מאַמע און איז אַוועק. די איינציקע זאַך, וואָס ער האָט מיטגענומען איז געווען אַ סידורל, וואָס ער האָט געהאַלטן אויסבאַהאַלטן פון זיינע ארמיי-עלצטע. דער זיידע האָט יעדן טאָג געזאָגט די תפילות, אַז קיינער ארום זאָל נישט הערן. דאָס, האָט ער אונדז געזאָגט, זיינען געווען די הייליקסטע מי-נוטן אין זיין שווערן און טרויעריקן לעבן.

דער זיידע האָט אונדז דערציילט אַזעלכע מוראַדיקע פּאַסירונגען, פון וועלכע מיר פלעגן פאַרציטערט ווערן. ער האָט אונדז דערציילט, אַז די מיליטערישע קאָמאַנדירן פלעגן זיך איזדעקעווען איבער די יידישע יינגלעך, זיי פּייניקן און צווינגען צו עסן חזיר; זיי פלעגן זיי אַוועק-שטעלן אויף אַ הייסן אויוון אַלס שטראָף פאַר נישט וועלן זיך שמדן.

אייניקע יינגלעך האָבן נישט געקאָנט איבערטראָגן די פּייניקונגען און האָבן זיך אונטערגעגעבן. אונדזער זיידע איז געווען פון די, וואָס האָבן זיך נישט אונטערגעגעבן. נישט געקוקט אויף אַלע פּייניקונגען, איז ער פאַרבליבן אַ ייד.

דער זיידע האָט דורכגעמאַכט צוויי מלחמות — די טערקישע און די קרימער — און איז געבליבן לעבן. אין דער עלטער פון אַכט און דרייסיק יאָר האָט דער זיידע זיך אומגעקערט צוריק צו זיינע עלטערן און האָט אָנגעהויבן איינצושטעלן זיין אייגן לעבן.

דאָס דרייצן-יאָריק יינגל, וועלכער האָט דורכגעלעבט אַ שווער און פיינלעך לעבן אַלס סאָלדאַט, האָט אָבער דערלעבט צו דערציילן זיינע אייניקלעך די פאַנטאַסטישע מעשיות און איבערלעבונגען פון יענע שווע-רע יאָרן.

— דאָס סידורל, — פלעגט דער זיידע אונדז זאָגן, — האָט מיר אַ סך געהאָלפן איבערצוטראָגן די אַלע שווערע ליידן און פאַרבלייבן אַ געטרייער ייד . . .

LETTER TO THE EDITOR

We must not forget!

As a war mother, I surely cannot forget the second world war, a war against the greatest enemy of mankind . . . Nazism. We mothers of the U.S.A. gave our sons to help liberate the people of Europe from Hitler.

Now, 15 years after the victory, we in the U.S.A. permit a Nazi movement with a leader like George Lincoln Rockwell, who is advocating Hitler's ideology of introducing gas chambers for Jews.

Twelve million people perished from Nazism in Europe, including 6 million Jews. How can we in the U.S.A. forget such a catastrophe?

Today, Nazism is at our threshold. Heaven and earth cry out against such an injustice.

Hitler was minimized in Europe until the monster grew to a size that it took most of Europe and the U.S.A. to defeat the deadly enemy of mankind.

Mothers of the U.S.A., raise your voice!

Cordially yours,

Clara Dubin,

A war mother

Printed in the BAY CITIES STAR, 1960

LETTER TO THE EDITOR

Dear Editor:

An act of sharing brings happiness.

"One of the ethical principles in the Old Testament, is CHARITY. The more we think of the word, the deeper and greater is its significance.

Charity means to give, to share with others what you possess. An act of sharing with others who need your help is a high degree of humanitarianism. Such a deed elevates a human being to the beauty of ethics.

We who give have to be thankful to those whom we help, for they give us an opportunity to become more humane.

Let us reach the heights of the ethical principle of virtue, and the gift we call happiness shall be ours.

Printed in the LOS ANGELES MIRROR NEWS, 1956

LETTER TO THE EDITOR

"Am I My Brother's Keeper?"

How long? . . . At a Bay Cities Community Council board meeting, January 17, I as a board member, saw a film about the arrival of Algerian Jews to Marseille, France. That film broke my heart and made me think of the tragic destiny of the Jews. I watched and tried to read the tragedy in their eyes. Old, young, children and infants. Human beings thrown out of a country where they lived for many generations, their only crime—Jewish.

Human degradation, dignity, is crushed to dust. Jews uprooted from one country, roam over the world to find a soil where they can be rooted again; Jews whose lives are shattered, with no future, no hopes, no aim in life; like a boat being tossed over the waves of a stormy ocean.

Why? Why? The world is deaf and blind to the Jewish inhuman sufferings. The only national security and dignity as a Jew they can find is in the State of Israel, the Jewish Homeland.

Who can reduce their sufferings? Who can help them to start life anew? Who can heal their wounds as much as possible? The Jews of the United States of America, the largest Jewish community in the world, and also the richest. It is our sacred obligation to stretch out a helping hand.

Am I my Brother's Keeper? Yes, I am, is the answer of the Jewish community in the U.S.A.

Printed in the BAY CITIES STAR, 1963

older and older—various incidents, good and bad, happy and unhappy. I looked around and my eyes fell on a bookcase on which an unfinished model of the bust of Beethoven was standing; almost asking, "When will I be finished?" Everything was at a standstill; unfinished plans, hopes, ambitions.

Then my thoughts were carried away. I saw mothers from all over the world, whose sons were at war, and in my mind I heard the words, like my own, "Be guarded, my son."

BE GUARDED, MY SON

The hour struck. My son was leaving to begin his military service for his country, which was at war.

With heavy feelings, I was preparing my son, Elisha, for his departure. Friends and family came to bid him good-by. The atmosphere was uneasy, although no one wanted to show it.

Next morning, at 7 a.m. my son and I were at the depot from where the recruits went to different stations. After we waited two hours, the train arrived. Everybody became restless, bidding each other good-by. Parents and family, with tears in their eyes, kissed the boys. I, being a Jewish mother, should have burst out in an hysterical cry. But this did not happen. I was stoned; my heart became steel. I suffered from this restraint. I made up my mind not to cry at the station, because I did not want to hurt my son. I wanted him to leave with courage, and without fear approach his new life. My open suffering, my tears, would hurt him and weaken his spirit.

I suppressed my tears and gave hope that it would not take long for the war to end and he would be home soon. I kissed him and pressed his hands, that were shaky. "Be guarded, my son," were my last words to him.

The train gave the last whistle and off went the young men to train for military duties—for war.

Those who remained on the depot wiped their tears, and each went his own way. I came alone with my son, and remained alone after he disappeared from my eyes.

With a heavy feeling I sat down on a bench. I could not stand on my feet anymore. My tears, which were ready any moment to burst forth, at last gave way, and, like a flood, poured out. Now, I can cry, I thought; he cannot see my tears. A few minutes later I composed myself, and went home.

When I entered the house, an emptiness was crying out from every corner. I sat down, feeling very low and weak. In one moment as through a panorama, my son's life passed before my eyes; a life of nineteen years. I visualized him since he was an infant, then

from the rights enjoyed by the non-Jews. The deep insult, the degradation that I felt, was stronger than the ideal to liberate Russia from the Czarist rule.

After six months, my inner struggle between Jewish national dignity and the international ideal of socialism came to an end. I decided to leave, with a pain of disillusion, and came back to the land which is very symbolic by the inscription on the Statue of Liberty: "Give me your tired, your poor, your huddled masses yearning to breathe free," said Emma Lazarus. I cried for joy.

MY DISILLUSION

Our family of ten came to the United States from Russia as many thousands did, escaping persecution as Jews. The United States opened its gates to many nationalities who sought freedom—national, religious and political. It became a haven for unhappy people.

The immigrants, regardless of the freedom and equality they enjoyed, were victims of other factors facing them. Uprooted from one country, they were rootless in another new and strange environment, with different people, customs and language—a new way of life. It took years to be absorbed into a new society, a long and difficult process.

My family shared the destiny of all newcomers. In time they adjusted themselves somehow, and lived a life as comfortable as possible. I was the only one who could not and would not make the effort to adjust. I was very unhappy, nostalgic. My mind and soul were in the country which I had left—Russia.

Regardless of the great disadvantages for Jews in Russia, I never lost hope to return. Before our family left for the United States, I had just completed a course in teaching, receiving my diploma to teach only my co-religionists. I was looking forward to the day when I would be able to teach. I planned to settle in Odessa, a Jewish cultural center, and built castles in the air. With our departure, all my dreams were shattered. That is why I could not make peace with the idea of establishing myself in the United States.

I met a group of young people who belonged to an organization which helped the revolutionary movement in Russia to overthrow the Czarist government. The ideals of that organization appealed to me, and I joined. I served that ideal with sanctity. But I was still not satisfied, and never lost the desire to fulfill my dream of returning.

Four years elapsed when I finally left the United States. Coming to Russia, I made all the attempts to adjust myself, teaching as a tutor, and struggling to make ends meet. However, living in a country for four years where I enjoyed equality and freedom in every respect, I could not cope with a system which excluded Jews

REMINISCENCE OF MY GRANDFATHER

My grandfather lived with his son in a village near the town where my family lived. He visited us several times a year. I cannot for a moment forget those winter evenings when my grandfather came, those most interesting evenings when we listened to the stories of his life in the army. We children sat around our grandfather on the floor, facing the burning fire in the fireplace which was not as modern as today. We were breathless, listening to the most fascinating stories.

My grandfather lived at the time of Nicholas the First, the Czar of Russia. He joined the army at the age of thirteen. At that time, every boy at thirteen was forced to join the army and serve for twenty-five years. Those boys who failed to join, were caught on the street and inducted. The stories of his life in the military service for twenty-five years were interesting and heart breaking.

After his Bar Mitzva celebration, my grandfather had to leave his family for military service. The only thing he took along was a small prayer book. He cherished it, and kept it as the most sacred thing in his life. For twenty-five years he hid the prayer book, and read it daily.

His life story as a soldier was fantastic. He told us how the Jewish boys were tortured if they resisted conversion. Military authorities forced them to eat pork, to stand barefooted on hot oven plates. Very few of them could stand the tortures; they weakened and gave in to conversion. Our grandfather was one of those who did not weaken, but suffered physical pain, insults and restrictions.

In the army, the boys were taught the Russian language. My grandfather knew Yiddish and Hebrew. Yiddish he forgot for not using it, but because he read the prayer book daily, he never forgot Hebrew.

Grandfather participated in two wars, the Turkish and Crimean. He married while in service, visiting his wife occasionally. At the age of thirty-eight my grandfather returned home to his famliy, and started his personal life after twenty-five years of tortures and living through the horrors of two wars. The thirteen-year-old survived to tell the story of twenty-five years of nightmares to his grandchildren.

The little prayer book was responsible for preserving the Jewish boy from conversion.

WHAT OUR SONS ARE FIGHTING FOR

Dedicated to War Mothers

We, in the United States, are at war. Again the world is in flames, again our sons are fighting and dying on foreign lands and seas.

They fight to make the world safe for Democracy, a world worth while living in.

These ideas and hopes are the guiding stars which inspire them to march on.

Our sons are brave fighters; with their blood they shall cleanse the world from the deadly disease, Nazi-Fascism.

We will win the war and the victory. Peace will again reign on earth, the earth which will be left in ruins, pain and hunger; with widows, orphans and wretched mothers.

After the peace is achieved, there will be a greater task ahead of us. That is to preserve the peace. For the preservation of an eternal peace our sons are fighting and giving their lives. All humanity must once and for all remember the high price we will have paid for the peace.

The Commandment: "Thou shalt not kill," will have to become the most sacred omen for all mankind. Only by the fulfillment of this Holy principle, will it prove that our sons will not have died in vain.

GREETINGS TO LAURA

1951

I greet you, my child, and welcome you to our world. We are happy to have you in our family. My dear Laura, you came to the world at a time when there is great need for new and better leadership. I hope and wish that this young generation will mend the wrongs of the old.

You, Laura, shall do your share in shaping a better world.

As a Jewish child, I expect you to receive a Jewish education, by which you will be inspired with the great teachings of our rich heritage, and live as a dignified member of the Jewish People.

Your Grandmother Clara

TO THE EDITOR

Editor:

I wish to express my thankfulness to the workers at my shop for making it possible for me to be their representative at the Leadership Training Institute. I also want to thank Mary Lloyd, who took time out to make the necessary collection.

It was an interesting and enjoyable week-end, and I want to praise all the lectures and discussions. We had panel discussions twice daily, with professional and able instructors who revealed for us new trends in our industry, and consequently new ways in our Union. When I think of the days of 1910 and 1912, I am amazed at what we have accomplished. I happened to be at the cradle of our Local 266, and before that, I was in Philadelphia when the first seeds of Unionism were sowed through the difficulties and sacrifices of our earliest members. My heart swells with pride and happiness to see how great we have become. We on the pacific Coast will make our Union a model for the generations to come.

Long live our I.L.G.W.U.

Printed in THE GARMENT WORKER, 1947

OUR INTERNATIONAL

International Ladies Garment Workers Union

Aged with years,
Our International
Has grown to maturity.
The road of its life
Is paved with
Tears, blood and
Determination for a goal.
The stature of its strength
Was achieved by sacrifices
Of men and women
In its ranks.
The Fiftieth Jubilee
Is the reward for
Our ideas and endless toil.
May our International
Grow forever stronger
In the life of the workers.

ON UNITY

There is a law in nature which is deeply rooted in all living creatures. That is, when danger threatens their lives, they become closer to each other. By being together, they can withstand the threat and avoid danger.

Have you ever witnessed how cattle, in a pasture, huddle together in one body to protect each other when a storm is gathering? So they survive. Otherwise, if scattered they would be destroyed by the storm.

There are always storms on our industrial horizon, and only by huddling together on our industrial pastures can we withstand the storms which threaten to destroy us.

That huddling together means to be united, to be one body; our own protection against the severest storms. In unity is strength.

Printed in THE GARMENT WORKER, 1950

THE NEGEV

Forsaken and arid
For two thousand years,
No human hand
Touched the soil.
Desert heat burned the rocks,
Stormy winds filled the air,
And Nomad tribes
Moved on the deep sands.
Patiently the Negev waited
For his people,
Who were dispersed
All over the world.
At last his people came
From the four corners of the earth;
Plowed and irrigated,
Green fields and young forests
Appeared on the dead rocks.
A great miracle came to pass;
The Negev was revived.
The Jewish hand,
The sweat and the song
Made the Negev bloom,
And the Jewish heart
Began to beat
With joy and pride.

THE RESCUE SHIP

1944

A ship is sailing
To the shores of Haifa.
A ship filled
With tears and pain.
Into an island of rescue
The ship is converted.
From a world of fire and blood
Jewish children were gathered.
Unhappy children—
Their wailing is louder
Than the stormy waves
Of the ocean.
Their homes were destroyed,
Parents disappeared,
Gassed or in jail.
The children—
Nothing is clear to them.
Why?
There is no answer
In the children's mind.
Why, oh, why???
Young are punished
For the sins of the old.
And the rescue ship
Is sailing onward
To the shores of Haifa,
With a deep faith
To build a future
For the Jewish Child.

THE CHALUTZ, "PIONEER"

Who is reviving the Land,
The Land of Israel?
The Pioneer, who dreams,
Ploughs and sows,
Defends and guards.
He is the builder
Of a new Jewish life
Based on dignity and work.
He is the strength
of the Jewish community
That grows and blossoms
In the Land of Israel.

THE ETERNAL CITY

When I tread on your soil,
Oh, Jerusalem,
The Bible reveals itself before my eyes.
Centuries change into moments.
The Wailing Wall—
A painful reminder
Of Israel's past glory.
The Temple—
Spiritual fountain of two thousand years ago.
King David's Tomb—
The Shepherd, poet and singer.
Mount Scopus—
The forsaken and neglected Hebrew University
A pillar of Herod's Palace—
A remnant of the Roman Empire,
Symbol of cruelty.
My eyes moisten with tears;—
In sadness for Israel's greatness
That was brought to dust,
And joy at Israel reborn.
Jerusalem!
You write a new chapter
Of your people,
Who at last
Returned home;
The prophecy come to pass.

REBIRTH OF A NATION

Out of the ashes of six million,
The State of Israel emerged.
The price was high—
In blood the State was born.
The Prophecy of Ezekiel
Came to pass—
The dry bones
Grew flesh again.
A remnant of a People
Came back to life.
With lifted heads,
Dignity and faith,
They build their ancient land.
New hopes, new dreams
In their wounded hearts,
In the Spirit of the Prophets
Israel lives and creates
On the soil of her own.

ISRAEL

Withstanding the evil forces
That surround you
From every side—
You grow and blossom.
Your parenthood is strong,
Your heritage is rich,
Your roots are deep.
Prophetic is your rebirth;
Determination and self-confidence
Will lead you
To live and prosper
In peace and freedom.
Your enemies, blinded by hate,
Will some day
Lay down their weapons,
Stretch out a peaceful hand,
And find a friend in you.

PROPHECY OF ISAIAH

The rumbling of bloody combat
Will be silenced,
Extinguished forever
Will the passion of hatred be.
With other fame
Will men be dignified:—
It will be the fulfillment
Of high ideas
And noble deeds.
There, where in the shadow
Of cruel strife
Steel and iron shone,
Fields with golden grain
Will beautify the soil;
And the songs of happy tillers
Will be ringing in the air.

From the Russian by S. FROOG

THE CANARY

Through my window
A canary suddenly flew in.
What a surprise for me!
Here and there,
On table and chair
The bird flew and jumped
As in search for something,
But all in vain.
What are you seeking,
I wanted to ask;
Where do you come from,
And what is your goal?
And I answered myself.
Quite by chance from his cage
The canary flew out,
And suddenly found himself
In a free world,
A spacious blue sky
Surrounded his being;
But strange and alien
Was freedom to him.
Too long was the canary
Kept in the cage.
The sense of freedom
Was killed in him.
Out of the window
The canary flew
To look for the cage
That was dearer to him.

THE PRAYERLESS

There are moments
In your life,
When a Prayer for something
Is on your lips.
But silent it dwells
Deep within you;
That silence is agony,
For never before
Have the lips
Whispered a Prayer.
Painful is the feeling
Of those who cannot pray,
And pay the penalty
Of being Prayerless.

PROMETHEUS

I heed your torturing groans,
And with sorrow and pain
I look at the huge fatal rock,
At your chains . . .
Oh, Zeus is a cruel and merciless god,
Unsparing in his unlimited might.
But be silent a moment,
You, victim of blind revenge.
Look at me, Prometheus,
I did not steal the sacred fire,
I did not; I received it from God
To bring it to the World,
The world of darkness and slaves.
To keep it and guard it
Was his sacred command.
I did not steal the sacred fire.
It was given to me,
But not as a gift.
With my blood and my tears,
I have paid a high price;
And I am still paying
With my blood and my tears.
Not one black raven,
But hundreds
And thousands of serpents
Are draining my wounds.
Oh what, in comparison with mine,
Do your sufferings mean!

From the Russian by FROOG

LITTLE CHANUKAH CANDLES

Oh, you little candles—
You tell stories without end.
You tell of bloodshed,
Courage and sacrifice,
Of endless wonders.
When I see you flickering
A dream comes radiating,
A dream of long ago.
Yehudah, you have fought,
You were victorious!
God! It is unbelievable!
You were a Nation,
You had your land,
Your government and law,
How painful
That it is all gone by.
You, little candles,
Your history provokes
Great pain.
Deep in my heart
The feeling is alive
And with tears in my eyes
I ask—What is the future?

From the Yiddish
by MORRIS ROSENFELD

MY BROTHER, MY FRIEND

Brother, exhausted, suffering brother,
Whoever you are, do not despair.
Let evil and falsehood reign
Over the Earth, washed with tears;
Let the sacred ideal
Be condemned and destroyed,
And blood of the innocent flow.
Have faith; there will come a time
And love will return to Earth!
Not with a thorn crown,
Not in slave-chains;—
With a bright torch of freedom
She shall come to the World.
There will be no hate, no tears,
No unknown graves, no slaves,
No gallows, no swords.
Oh, my friends, it is not a dream
Or a vain hope.
Behold! Evil is pressing so strong,
Too deep is the darkness around.
The World will exhaust,
Will drown in its own blood,
Will weaken in the insane fight.
Then the World will lift
Her eyes, eyes filled
With repenting plea,
To the eternal spirit
Of justice and love.

From the Russian by NADSON

BROTHERHOOD PRAYER

Heed to my prayer,
Almighty God,
A prayer that flows
From a heart
Filled with anguish.
Your children went astray,
Blinded by hate,
Obsessed by fear.
Give them the wisdom—
"Live and let live"—
Fill their hearts
With brotherly love.
Accept my prayer,
Heavenly Father,
If mankind
Is to survive.

MOTHER EARTH

I laid my head
On Mother Earth,
And heard a voice
Filled with pain and tears.
The voice of Mother Earth
Pleaded thus:—
My children, you have
Betrayed me.
Not to stain my breast
With blood of young and old
Have I created you.
Not to enslave the weak
By the power of the strong.
I am spacious in land
And rich in mountains,
Seas, fields and forests.
All the resources of the earth
Belong to you.
Why, then, my children,
Can you not live in peace
And divide my wealth
Which belongs to you?

SONG OF THE OCEAN

Why do I love you, ocean?
For your endless distance,
For your roar, free,
For your eternal restlessness,
For your searching, your mystery.
When the sky is blue
And the air is mild,
The waves roll
Peaceful and calm.
When the sky is grey
And the air is sharp,
The waves are mounting
With anger and rage.
With foam on his breast
The ocean is storming
As in a battle
With the power of God.
That is why I love the ocean;
For in searching
And restlessness,
In mildness and storm,
I find my content in him.

PEACE

What an empty phrase
On lips that do not mean
The sacred value
Of the word.
The air is full
With the sound of "Peace."
Less noise and more deeds;
More human action
And less boasting;
More meaning
And honesty,
And less pretension.
Peace based on truth
Is the sacred *Unity*
That will bring forth
The brotherhood of men.

THANKSGIVING PRAYER

I am thankful to God
For the survival of my son
From the mortal dangers of war.
  I am thankful for his return
  To the family and home.
I am thankful for the end
Of my sleepless nights
And the beginning
Of peace of mind and rest.
  I am thankful for the return
  Of many sons
  Who brought joy
  To their beloved ones.
My Prayer for Eternal Peace:
No nation shall ever
Wage war against another.

Written on my son's return from the war, December 1945.

WAVES AND PEOPLE

Waves are rolling one after another
With splash and noise.
People pass by as an insignficant mob,
The same way, one after another.
Waves, their freedom and coolness,
Are dearer to them than the warm rays
Of the afternoon sun.
People wish to have souls, and what?
Their souls are colder than waves.

From the Russian by LERMONTOV

A PLEA

Oh listen, my People,
To the voice of a refugee child:
The madness of mankind
Left me alone in this world.
Not joy, but sorrow,
Not play, but tears
Filled my unhappy life.
Give me the love of a mother,
Give me a safe home.
Let me have my childhood
Before I grow old.

MOTHERHOOD

A simple and modest word,
But its content and meaning
Is as great and vital
As the whole World.
Motherhood—:
The dawn of mankind,
The creator of the eternal lullaby;
Mother's love,
Sacrifice and devotion
Is the unlimited power
That is responsible
For the survival
Of the human race.

NEW YEAR MEDITATION

Another year passed by,
A year of hopes and good wishes.
The years, they roll
Like waves of an ocean
And disappear into eternity.
We crave for peace,
For security and love;
But the powerful
Seek more power
And there is no peace on earth.
Are the yearings in vain,
The yearnings for brotherhood
And decency in life?
Again this New Year
We wish and hope
For a better and brighter day.
Will this happy dream
Ever come true?

TABLE OF CONTENTS

POETRY

General

New Year Meditation . . . . page 9
Motherhood . . . . page 10
A Plea . . . . page 11
Waves and People . . . . page 12
Thanksgiving Prayer . . . . page 13
Peace . . . . page 14
Song of the Ocean . . . . page 15
Mother Earth . . . . page 16
Brotherhood Prayer . . . . page 17
My Brother, My Friend . . . . page 18
Little Chanukah Candles . . . . . . page 19
Prometheus . . . . page 20
The Prayerless . . . . page 21
The Canary . . . . page 22
Prophecy of Isaiah . . . . page 23

Israel

Israel . . . . page 24
Rebirth of a Nation . . . . page 25
The Eternal City . . . . page 26
The Chalutz, "Pioneer" . . . . page 27
The Rescue Ship . . . . page 28
The Negev . . . . page 29

Union

On Unity . . . . page 30
Our International . . . . page 31
To the Editor . . . . page 32

PROSE

Greetings to Laura . . . . page 33
What Our Sons Are Fighting For . . . page 34
Reminiscence of My Grandfather . . . page 35
My Disillusion . . . . page 36
Be Guarded, My Son . . . . page 38
Letter to the Editor . . . . page 40
Letter to the Editor . . . . page 41
Letter to the Editor . . . . page 42

Not a play of words is my aim to write. It is an expression of deep thoughts and feelings, my individual approach toward Jewish and universal issues.
Some of my writings have appeared in various publications: The California Jewish Voice, The Los Angeles Mirror News, The Evening Outlook, The Bay Cities Star, and The Anti-Defamation League Bulletin.

Writings from 1941 to 1963

I wish to express my deepest appreciation to my beloved children, Rachelle, Elisha, and Naomi. To my sincere friends, Mr. and Mrs. A. Stein, Mr. and Mrs. A. Wieselman, and Dena Mitzner, who contributed in many ways to make possible the publication of my book, my heartfelt gratitude.

Words are things;
And a small
Drop of ink,
Falling like dew
Upon a thought
Produces
That which makes
Thousands, perhaps
Millions, think.

BYRON

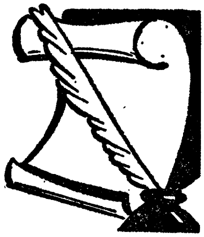

Dedicated to my children:

Rachelle, Elisha and Naomi

Clara Myers Dubin

My Pen

PRINTED IN U.S.A.
1963
100